

HEGYI ANDRÁS:

Kitartás a nyomorúságban

MEG KELL SZOKNI, hogy Isten világában átértékelődnek életünk eseményei, ha nem test szerint járunk, és megtanulunk nem a magunk jónak vélt érdekei, hanem Isten felülről való bölcsessége szerint gondolkodni. A magunk érdekei kényelemszeretetünk, lelki kisigényűségünk, fölösleges fontoskodásainkból, mások felénk forduló elvárásaiból szövődnek. Isten szem előtt tartja jellemünk fejlődését, belső emberünk megerősödését, társainkhoz való megfelelő viszonyulásunkat, és úgy dönt, hogy be kell következnie annak is, amit mi nem választanánk: a szenvedésnek, a nyomorúságnak. Jób számára megengedte a szenvedés mélységeit. A szmirnai gyülekezetnek – bár nem volt ellene panasza – megengedte a „tíz napig tartó nyomorúságot” (Jel 2:10). Ha Isten szeret téged, valószínűleg te sem kerülöd el ezt. Azt is mondta ugyanakkor, hogy „ne félj azoktól, amiket el kell szenvedned!”

Az élet különféle kellemetlenségei, megpróbáltatásai, szenvedéseink, betegségünk, szegénységünk, egyedülvalóságunk, meg nem értettségünk, félelmeink, vagy amikor „minden összejön”, vagyis hogy semmi sem jön össze, amit szeretnénk. Természetesen emberi reakcióink szerint elutasítást, frusztrációt, depressziót, haragot váltanak ki belőlünk. Van még hívő ember is, aki nem is jut ennél tovább. Nem tudja megemészteni a bajokat. Panaszskodik, miközben ugyanazokra a dolgokra vágyik szíve mélyén, amelyekre minden ember: sikerre, jólétre, szórakozásra. Hiába „keresztény”, amikor belül mégiscsak pogány. Nem hisz az élet távlatában, Isten ígéretében. Nem hisz abban, hogy Isten gondolatának nem kell követniük a mi vágyainkat (És 55:7-9). Kivéve, ha Isten már levette rólunk a kezét, és nem törődik velünk. Úgy tesz, ahogy Spurgeon mondta: „néhány embert úgy büntet meg az Isten, hogy nagy gazdagságot ad neki”. Az ugyanis csak a földi élet idejére szól. Az ilyen ember aztán halálával mindent elveszt végleg és örökre. A gazdag embernek azt mondja Ábrahám a gazdag és Lázár példázatában: Mit panaszkodsz a lángokban kínlódba? Hát nem vetted el minden örömedet már a földön? Nem ez volt a célod? Talán nem érted el? Téged nem vonzott az örökkévaló. Nem igazságtalan az Isten, amikor azt kaptad, amire vágytál, amit érdemeltél (Lk 16:19-31).

SZENTJEIVEL azonban nem így bánik Isten. Aláveti őket az életüket átformáló eseményeknek. Beleszól a programjukba, átírja, kézbe veszi őket magukat is. A szenvedés az egyik legjobb eszköz Isten kezében, hogy ezt megtegye. Büszke emberekből faragott már ilyen módon Isten alázasakat, önző emberekből kedveseket, másokat segítő szolgatársakat, hitetlenekből formált hívőket. Sőt gyávákból formált bátor embereket. Ha ezt nem tenné Isten az ő gyermekeivel, akiket szeret, akkor nekik is el kellene kárhozniuk. Ha viszont megítél – mert joga van hozzá – meg akar tisztítani, hogy szentségében részesíthesen (1Kor 11:28-32). Ezek pedig nem rossz dolgok, sőt a legjobbak, amik csak történhetnek az emberrel.

Ezt az Úr szerint gondolkodó emberek szívük mélyén felfogják, és igent mondanak rá. Ezért él meg másként bajaikat, mint mások. Noha a szenvedés az ő számukra is szenvedés, ez nem érinti Isten előtti helyzetüket, és nem veszi el tőlük Isten ígéreteit. Ebben pedig nagy vigasztalásuk van. Ez nem hitükben van jelen csupán, hanem arra a tényre alapul, hogy Isten mindenekfelett való. Van

hatalma beváltani ígéreteit. Fölszemes ostoba kérdésekkel gyötörödni, amikor úgyis eljön az ideje, amikor minden dologra fény derül.

Ezért nem tragikus és főként nem végérvényes számukra a nyomorúság. Másként tekintenek rá, mint azok, akik eldöntötték, hogy mindent ezen a földön szeretnének megkapni. Ez utóbbiak „rövid lejáratú” emberek, és akiknek Isten egyszerű és világos szava nem tűnik túl meggyőzőnek. Elég okosak ahhoz, hogy átengedjék az élet megszentelésével járó kellemetlenségeket a „naivoknak”. Vagyis azoknak, akik számára Isten szava igaz, és úgy igaz, ahogy kimondta.

A földi módon gondolkodó emberek számára a nyomorúság csak ellenség. Hiszen még ha rövid ideig kellene is elviselni, meglopja az amúgy is gyorsan tovaröpönő időt. Az időt pedig senki nem pótolhatja. Eltelik a fiatalság meg a többi, és minden nap minden gyönyörét le kellene aratni. És ha nem így történik, úgy érzik magukat, mintha valaki becsapná őket, adósuk maradna. Az ördögi hatalom hatósugarában elvetik Isten útjait, és elhiszik, hogy boldogok lesznek Isten nélkül, és bizonyára megússzák a bajokat. Úgy gondolnak Istenre, mint aki olykor boldogulásuk útjába áll, ezért haragszanak rá. Félnék tőle. Szeretnének a kellemetlenségektől megmenekülni, amelynek Isten világossága nélkül nem sok értelme van.

(Folytatás a 255. oldalon)

Közeledik

Közeledik az ezred vége...
De aki él, addig elér-e?
Nem a mienk, az ATYA titka:
lesz-e idő - a harmadikra?!

Öt milliárd él, szenved, lázad...
Igen hosszú már ez a század,
s oly sokféle pokoli láng ég!
Föl-fölkomorlik a világvég.

Föl-föltetszik már az Igében
a MEGVÁLTÓ jele az égen,
s mi kegyelmi időért esdve
nézünk föl az örök Keresztre.

Füle Lajos

Heti szemle

Javában zajlanak a XXVI. nyári olimpiai játékok versenyei Atlantában - száz évvel az első újkori olimpia után. Minden idők legnépesebb seregszemléjére gyűltek össze a világ legjobb sportolói: 197 ország csaknem tízezer versenyzője 29 sportág 271 versenyszámában küzd a győzelemért, vagy legalább a minél jobb helyezéért. Nyilvánvaló, hogy a diadal öröme keveseknek jut osztályrészül, s ezért a többség a francia Coubertin báró híressé vált mondásával - „Nem a győzelem a fontos, hanem a részvétel” - kénytelen vigasztalódni.

Egy héten át mi, magyarok, bizony vigasztalhatatlanok voltunk, hisz ennyit kellett várni az első aranyérmünkre, amelyet aztán követett a többi. Magasfokú a közvélemény elvárása, ugyanis korábban sportolónk általában 10-11 arannyal, és legalább ennyi ezüst- és bronzéremmel kényeztettek el minket. Sportnagyhatalomként nehezen viseljük az eredménytelenséget, s ezért a pusztá részvételt kudarcként könyveljük el.

Bárcsak Isten gyermekei példát vennének az olimpikonokról, akik éveken keresztül önmegtartóztató életet élnek a győzelem reményében. Versenypályán futunk a mennyei cél felé a hervadhatatlan koszorúért. Ezzel kapcsolatban Pál apostol így figyelmezteti a korinthusi hívőket: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.” (1Kor 9:24). Ez a fajta minden áron győzni akarás nem azt jelenti, hogy testvéreimet félrelökve igyekszem nyerni, hanem azt, hogy teljes odaszánással, „nekidőlvé, célegyenest” futok az elkészített jutalomért (Fil 3:14).

A mi lelki olimpiánk mindhalálig tart. Vigyázzunk, mert az eredményhirdetésnél nem számít a részvétel, csak a győzelem! Ne pazaroljuk el időnket, „küzdjünk úgy, mint Jézus; győzzünk úgy, mint Jézus!”

K. N. J.

Elnöki tájékoztató

Június 23-27.

Ezekben a napokban befejeződött Szigetszentmiklóson néhány fontos munka. Elkészült az új imaház kertje, a följárók, a járdák, a padok és más bútorok stb. Az imaház megnyitásáig már csak két hét van hátra. Az Úr kegyelméből - úgy tűnik - a megnyitásnak nem lesz akadálya. Nyolc és fél évnyi megfeszített munka végéhez közeledünk egy olyan időszakban, amikor - a kezdeti stabilabb évek után - elszabadult az infláció, és egyesek már arról beszéltek, hogy el kellene adni az épülő imaházat, hiszen a befejezéséhez legalább 20 év kell még - mondták. Már vevő is lett volna. Nem kellett eladni... Augusztus 18-án az Úrnak szenteljük az új templomot, hogy legyen az Övé, csakis az Övé, és szolgálja az Ő dicsőségét. Jimmy Carter testvér mellett mintegy 100 meghívott vendéggel ünnepel együtt a gyülekezet.

Ha nem eladni akarjuk, hanem megőrizni egyházi épületeinket, - vállalva a kitartó munkát és áldozatot, - megérkezik hozzánk Isten áldása. Mindig és törvényszerűen!

Ezekben a napokban kaptam meg az ITM két vezetőjétől azt a szerződést, amelyet múlt heti hatszemközti megbeszélésünk és imaközösségünk során készítettünk elő. Ennek lényege, hogy igen komoly összeggel segítik máris a Benczúr utcai Teológiai Akadémia újjáépítésének folytatását. Néhány nappal korábban egyes testvérek és gyülekezetek pénz nélkül, hittel elkezdtek dolgozni a Benczúr utcában. Az Úr mintha csak erre válaszolt volna a segítségével. A missziótársaság szeretné, ha visszaköltözhetne a Tapolcsányi útra a Nemzetközi Baptista Gyülekezet, és alkalmassá tennénk újra az épületet arra, hogy a teológiai hallgatók - legalább részben - ott lakhassanak. Ehhez is hajlandók pénzügyi támogatást nyújtani, abban a reményben, hogy hamarosan egy új, Kelet-európai Missziós Központ létesülhet a Tapolcsányi úton. A jövő héten folytatódnak a tárgyalások.

Megbeszélést folytattam e napokban az augusztus 20-i ünnepi Békehírnök számról, a 20-i tahi jubileumi-evangélizációs konferenciáról, amelyre az erdélyi és amerikai magyar baptista testvérek képviselőit is meghívtam. Ígérték, hogy velünk együtt ünnepelnek. A közegyházi ügyek mellett ezen a héten több konkrét gyülekezeti problémáról is tárgyaltam az érintettekkel.

Ezekben a napokban befejeztem a Szigetszentmiklósi Gyülekezet jubileumi évkönyvének a szerkesztését. A színes képekkel illusztrált könyvben a történelmi anyag mellett - az 1100. évforduló jegyében östörténeti, magyarságtörténeti, helytörténeti s kultúrtörténeti cikkek mellett baptista tudósok vallanak hitükről. A könyv a megnyitó istentiszteleten - reménységünk szerint - már kapható lesz, majd kiegészül a Carter-látogatást megőrző fotóalbummal.

Augusztus 20-ig bizonyára nemcsak én, de sokan mások is keményen dolgoznak, s aztán folytatjuk a munkát a zánkai találkozó előkészítésével. Ne feledkezzünk meg azonban az Úr előtt való csendességről, az imádkozásról sem!

Dr. Almási Mihály

A missziói titkár beszámolója

Július 18-án a néhány hónapja kezdődött kerecsendi missziót látogattam meg. Jelenleg 4 bemeztett tagja van a szórványanak. Egy valamikor Kerecsenden lakó, de Verpelétre költözött fiatal házaspár, megtérése után visszaköltözött a településre. Ők az alapjai a kicsiny közösségnek. A házasságkötő teremben megtartott istentiszteleten több mint 50 fő vett részt. Öröm volt hallani a megváltozott életű emberek bizonyosságát.

Július 19-én Verpeléten a volt orvosi rendelőben vettem részt az istentiszteleten. A megváltozott életet látva az önkormányzat nagyra értékeli a gyülekezet szolgálatát. A néhány éve alakult gyülekezet már több mint 10 tagú. Krisztusban nincsenek nemzetségek. Együtt hallgattuk az ígét, magyar testvérek bizonyágtételére megtért cigány testvérek - és cigány testvérek munkálkodása nyomán megtért magyar testvérek. Az istentisztelet előtt Berkes András és Kovács Imre testvérral, valamint a helyi gyüle-

kezet vezetőivel beszélgettünk a misszió tapasztalatairól.

Július 22-én Komáromban meglátogattam Mészáros Sándor testvért és feleségét, akik nagy lelkesedéssel dolgoznak a kicsiny gyülekezetben. Munkájukat elismeri a város önkormányzata is. Segítségükkel folyamatosan szépül az imaház és környéke. Felvetődött a komáromi gyülekezet önállósá válásának gondolata. E kérdés eldöntéséhez közösségünk jelenlegi helyzetében további egyeztetések szükségesek.

Július 23-án a tarpai testvérekkel beszélgettem. Az elárvult körzet tagjaiban még mindig ott van az újrakezdés reménye. Megtekintettem a lepusztult lelkipásztorkást. Úgy tűnik, Isten most lelki munkásokat küld a körzetbe. A kibontakozásról az ügyintéző lelkipásztorral együtt néhány hét múlva a kisari gyülekezetben megbeszélést tartunk.

Július 24-én Vámospercsen jártam. Kesjár Zsolt lelkipásztoral missziói terveiről beszélgettünk. Hosszabb szünet után újból meg lehet tartani a törekvők óráját. Az esti istentisztelet végén hosszan beszélgettünk azokkal a testvérekkel, akik szeretnének élni az új lehetőséggel.

ifj. László Gábor